На вулиці підніс угору вітер
на привітання дня пилюки бовдур,
немовби капелюх із голови.

В очах танок шалений чорних літер.
Гляджу на гір далеких темну говду
та на пісок подвір'я половий.

Зі школи ідучи поворітьма,
несу листок на пошту до рідні.
Дорога завтра вибігне пряма
і вітер в шприхах[49] загуде пісні.

Думок у голові кружляє сто.
Небавом сяду одинцем в гаю,
а нині разом вкидаю з листом
в поштову скриньку молодість мою.